

Регіональна історико-краєзнавча акція
«Славетні сини Сокальщини! Герої не вмирають»
Народжені, щоб жити Вічно!

Казьмірчук Ігор Зіновійович

(23.02.1968-26.10.2023)

Мешканець села Бояничі, з 2014 року учасник бойових дій, після повномасштабного вторгнення продовжив свою службу в лавах Збройних сил України. Після важкого захворювання помер, похований в рідному селі Бояничі.

Бояничі— це тихе село, де мешкають дбайливі господарі, які ревно дотримуються своїх обрядів і звичаїв, це давня церковця, що пахне свяченим зіллям, це місце, де плекався і гартувався український дух.

*Залишки польського костелу у селі
Бояничі при дорозі на Варяж.*

*Могила борцям за волю України на
цвинтарі у с.Бояничях*

З метою виховання у молодого покоління поваги та бережливого ставлення до історичної спадщини українського народу, залучення їх до краєзнавчо-дослідницької роботи та вшанування пам'яті Героїв, які загинули в час російсько-української війни 2014-2023 рр., учнівська молодь Забузької школи завітала на терени славетної Сокальщини, де 23 лютого 1968 року в селі Бояничі, нині Червоноградського району Львівської області, народився Казьмірчук Ігор Зіновійович.

Він ніколи не ховався за спину товаришів, старався бути попереду, де «найгарячіше». Зазнав контузії, 11 днів лежав у госпіталі – і знову на передову.

Як згадує *сестра покійного Оксана*: «Дитинство та юність були непростими і нелегкими, адже нас троє малих дітей, мати (Ленів Марія Іванівна) виховувала сама. Ігор був старшим, мабуть, вже тоді у брата проявилися найбільш яскраві риси його особистості: неординарний розум, завзятість у навчанні та праці».

Ольга Ленів (нині Походай) однокласниця Ігоря розповідає: «Ми пішли в перший клас у 1975 році. Навчалися у Забузькій середній школі. Ігор був старанним учнем, займався спортом, любив читати, особливо літературу

англійською мовою. Добре знав історію, фізику та математику. Вже тоді в юності захопився військовою підготовкою, неодноразово їздив на районні змагання зі стрільби. В 1985 році пробував вступити у військово-авіаційне училище, але, на жаль, через великий конкурсний відбір мрія не здійснилася. Після закінчення школи у 1985 році Ігор вступив до Львівської політехніки.

З спогадів Ольги Федашко (нині Айриш) однокласниці Ігоря: «В Ігоря день народження був взимку. Ми часто разом організовували шкільні вечори, святкували дні народження. Моя бабуся, яка знала усіх моїх однокласників, особливо любила пекти свій фірмовий пиріг зі сливками для Ігорка, на день його народження. І це уже була якась традиція. Ми провчилися з ним десять років. Не маючи великої тяги до навчання, він вмів підняти настрій тоді, коли його не було, міг підтримати всіх і в усьому, він завжди був з класом. Перед очима випускний вечір, в очах радість, а в голові тисяча думок, розмови про майбутнє. І як зараз пам'ятаю його слова: «Ви про мене ще почувсте...». Життя розкидало нас по світу. Але старалися зустрітися хоча б раз на рік. Розумний, виважений, спокійний, надзвичайно добрий, готовий завжди прийти на допомогу. Таким у пам'яті залишиться наш Ігор. З такою дитячою безпосередністю, з такими не дитячими поглядами на життя, з такою щирою усмішкою, добрим і відкритим серцем назавжди запам'ятався мені зі школи. На жаль...назавжди. Ігор став ще одним Ангелом-охоронцем для нас, для України. Замало слів, щоб передати смуток та біль, який чорним крилом торкнувся не лише сім'ї, а й усіх людей, які його знали, цінували, поважали».

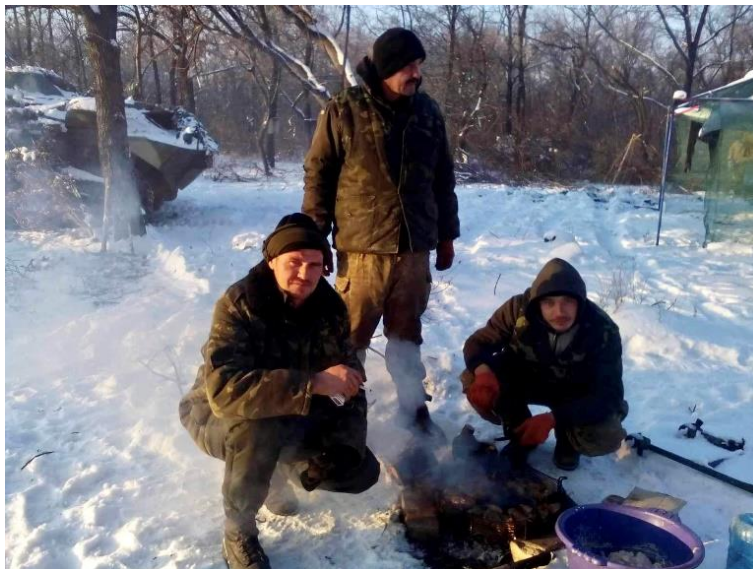

Богдан Зарічний (однокласник, друг дитинства) згадує:
«25 червня 1986 року ми разом з Ігорем були призвані на військову службу. Перші пів року ми служили у навчальній частині в місті Бердичеві в мотострілкових військах. Здобули військову спеціальність «командир відділення БМП» (бойова машина піхоти). Після присвоєння Ігореві військового звання «сержант» його відправили на службу в Чехословаччину». Після військової служби працював підземним гірничим робітником третього розряду у «Великомостівській Західно-українській вугільній компанії».

По завершенні служби працював в Житомирській області на будівництві. Зводив будинки для людей, які постраждали внаслідок аварії на Чорнобильській АЕС.

У 1994 році зустрів майбутню дружину Віру, а у 1995 році одружився, в 1996 році народилася донька Роксолана. Жив спокійне сімейне життя, займався господарською діяльністю, аж допоки 20 лютого 2014 року російські збройні війська не розпочали вторгнення на територію України. Згодом Ігор виявив бажання і готовність стати на захист України у складі добровольчого збройного формування. У березні 2015 року після кількох тижнів військової підготовки Ігоря відправили служити в піхоту в 16 Полтавський батальйон тероборони, де він ніс службу на другій лінії оборони (блокпостах) поблизу населеного пункту Райгородка Луганської обл. Крім того, у складі 16 ОМПБ Ігор перебував на 1 лінії оборони в населених пунктах Кримське та Горлівка. Восени 2015 р. особовий склад 16 ОМПБ вирушив на нове місце дислокації міста Авдіївка Донецької обл., вже перебуваючи у складі 58 окремої мотопіхотної бригади.

*16 ОМПБ 2015 рік
(м. Авдіївка Донецької обл.)*

Як згадує командир роти Сауленко Микола «Єсаул»: «Праворуч – поле, посадка, три точки – наша крайня. До Бахмутської траси кілометр з копійками, а далі вже противник. Так почалися військові будні, які ділилися на наряди, їжу й сон. Вчитися доводилося швидко: двійки ж ніхто не ставить. Бо на війні якщо двійка, то з двома нулями.» Микола «Єсаул» пояснює, що «війна - це не тільки бої й атаки, а й побут». Окопатися, призвичаїтися, борщ зварити, дрова нарубати, помитися... Саме цей побут вмів створити Ігор Зеновійович «Зінов'їч», бо виконував функції польового кухаря. Я запропонував Ігорю Зіновійовичу займатися кухнею, бо треба було, щоб хлопці нормально харчувалися. Зінов'їч готував дуже смачно. На кухні в нього був повний порядок, вже о 5-6 ранку розпалював піч, незважаючи на те, що надворі була зима. Усе робив самостійно. Крім того, Зінов'їч завжди допомагав місцевим жителям, які підходили близько до наших позицій, щоб отримати хоч якісь продукти. Він спеціально для цього купив поліетиленові пакети, щоб ділити їжу між місцевими. Ніхто не був проти, адже їжі нам вистачало».

Борщ як подвиг (взято з інтерв'ю Миколи Сауленка командира роти із видання «Українська правда. Життя»)

«Це вже було в Авдіївці, підрозділ займав дачі. Дачі – це крайній ряд міста, ще кілометр – і "ДНР". За якийсь час будинок, в якому стояли бійці, підпалили. Я якраз зверху бачив три трасери – обстріляли нас. небезпека полягала в тому, що в будинку був газовий балон, тому я швидко скомандував всіх надвір. Стріляють з усіх сторін. Зінов'їч з укриття засік кулеметника – відпрацювали. Кричимо йому: «Повзи до нас». А він десь поповз, потім зник кудись... Куди дівся? Стріляли мало, в основному з РПГ. Нічний бій – нічого не видно. Тут з'являється знову Зінов'їч – у руках в нього дві гранати. Кинув він ті гранати – знову зник. Будинок догорає, стрільба стихає... Ми сидимо в сусідньому будиночку, дах нагрівся від

пожежі – тепло. А тут знову з'являється Зінов'їч. З каструлею. Поки йшов бій – він нам бориц зварив, – згадує Микола Сауленко і каже: «От зварити бориц під час бою... Він же переживав, щоб нас погодувати, як все скінчиться».

У квітні 2016 року після демобілізації Казьмірчук Ігор повернувся додому, в рідне село Бояничі, де займався господарською діяльністю аж допоки не почалося повномасштабне вторгнення Росії. 16 березня 2022 року він знову був призваний на військову службу. Служив у Державній спеціальній службі транспорту Міністерства оборони України, яка призначена для забезпечення стійкого функціонування транспорту в мирний час, а в особливий період, залучається до виконання заходів територіальної оборони, а також заходів, спрямованих на дотримання правового режиму воєнного стану. Був старшим стрільцем 1 відділення охорони 2 взводу, охорони 2 роти, охорони 3 батальйону, старшим солдатом військової частини Т0910.

Службу ніс гідно, був надійним товаришем і справжнім патріотом України.

Зустріч 16 ОМПБ у м. Полтава 2018 рік. Вшанування загиблого бойового побратима позивний «Яр»

В процесі пошукової роботи «Славетні сини Сокальщини! Герої не вмирають», вчителі та учнівська молодь Забузької школи (Венгрин Г.Я, Євтушко Н.П., Яців Уляна, Скрипець Микола, Кулак Юлія, Красько Олесь) підготували запитання для односельців, сусідів, однокласників, і завітали на терени славетної Сокальщини в Народний дім села Бояничі до завідувача пані Любові Лах та бібліотекаря Світлани Швед. Великою допомогою для написання історії «Славетні сини Сокальщини! Герої не вмирають» стало надання інформації та фото з особистого архіву дочки Казьмірчук Роксолани та бойових побратимів.

Зі слів завідувача будинку культури Любові Лах: «Ми сьогодні вшановуємо пам'ять Казьмірчука Ігоря, нашого односельчанина і віддаємо шану тим, які дарують нам мирне небо. Вшановуємо їх патріотизм, любов до життя, Батьківщини, творимо історію про справжніх патріотів, які народилися, щоб Жити Вічно.»

Демобілізований 12 квітня 2016 року і повертається в рідне село, бере активну участь в житті села Бояничі.

-В якій сім'ї він народився, хто були його батьки? – запитання Уляни Яців до пані Люби.

Ігор Зіновійович народився в простій селянській сім'ї, де з діда-прадіда шанували українське слово, звичаї і традиції, проявляли справжній патріотизм і любов до Батьківщини, Бога, Церкви. Ігор був найстаршим в сім'ї, допомагав по господарству, доглядав за молодшими. За вдачею був привітним, добрим, швидким на допомогу, усміхненим. А далі служба в армії, одруження, діти. Був дбайливим чоловіком і батьком, багато допомагав дочці Роксолані. Любив все мати в будинку і ділитися з ближніми чим міг.

-Яким ви пам'ятаєте свого тата? – запитання Олесі Красько.

-Спогади про батька є дуже теплими, такими спокійними і ніжними. Ми любили їздити в село, особливо влітку. Тато допомагав бабусі, а ми насолоджувалися природою Боянич. Тато дуже любив читати. Пам'ятаю, як він розповідав історію, будучи в молодших класах школи, що його піймали за читанням української книги (здається, «Кобзаря» Шевченка), що в тодішніх умовах русифікації України не підтримувалося. Директору школи навіть прийшлося нагадувати моїй бабусі, що таке в стінах школи «не рекомендовано». Крім цього, тато обожнював рибалити, готувати. (з спогадів доньки Роксолани.)

Коли ми були в молодших класах приносили солодощі виготовлені власноруч нашому захиснику. На його очах були радість і сльози.

-Як ви думаєте, що він відчував у такі хвилини? -запитання Миколи Скрипця до сільського бібліотекаря.

-В селі Бояничі, в Народному домі є стенд «Герої АТО серед нас», де відбуваються зустрічі до Дня Захисника України. Ігор

Казьмірчук був частим гостем на таких заходах, з толерантністю для дитячого розуміння розповідав про події війни. Навчав патріотизму, любові до рідної Землі, просив молитися за МИР і за тих, хто на передових. Просив проявляти милосердя до ближнього, бути людяним для всіх. На таких зустрічах він завжди тішився і хотів зробити фотографію, кажучи: «Зробімо знімку, щоб я мав пам'ятку».

Односельці згадують: «Бувало, захворів пан Ігор, ми ходили його вітати. Прийшли і цього 2023 року з дітьми, принесли гостинці, бо ж діти своїми руками зробили і нарвали квітів, щоб трошки потішити наших захисників(хто наразі був вдома чи у відпустці), а він пригостить дітей солодощами, просить помолитись за побратимів і дякує безмежно. Йдемо по селі, діти смакують гостинці, а нам на серці радісно від доброти вчинку».

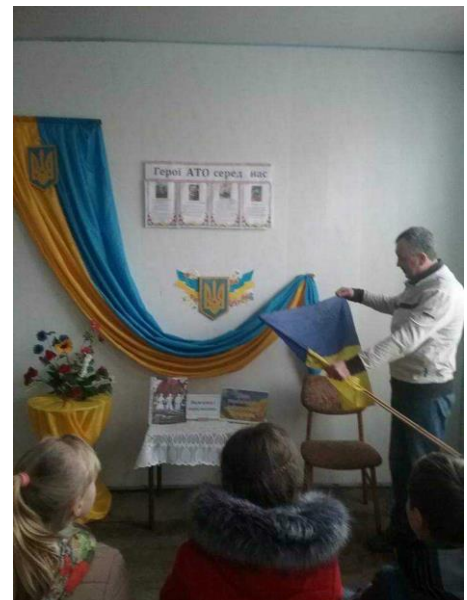
Кажуть, що на війні немає людей невіруючих. Там всі звертаються до Бога і просять про захист.

-Пані Любо, розкажіть про історію молитви Ігоря Казьмірчука біля церкви, – запитання Галини Венгрин.

-Розповідають: коли він повернувся додому після 14-го року, приїхавши в село, не йшов додому, а в першу чергу пішов до церкви. Церква була зачинена, бо було вже пізно. Він клякнув перед церквою на порозі. Там і молився, дякував Богу, що вернувся живий і здоровий.

З розповідей знаємо, що Ігор Казьмірчук на зустрічі до дітей приходив з прапором України.

-Це була особлива пам'ятка від побратимів?- запитання від Юлії Кулак.

-Прапор часто приносив на зустрічі з дітьми і читав написи з побажаннями на ньому від побратимів. Тримав його як реліквію над ліжком.

-Яким пам'ятаєте Ігоря ви, отче Тарасе? – запитання Уляни Яців.

-Був духовно зрілою особистістю. Часто приходив до сповідальниці, просто поспілкуватися. Був присутній на богослужіннях. В останні дні пам'ятаю його завжди в церкві, ніколи не відмовлявся допомагати чи в церкві, чи людям. Будучи важко хворим, в останні дні життя намагався допомогти коштами тим хто потребував допомоги, «...я знаю, що комусь це потрібно більше ніж мені».

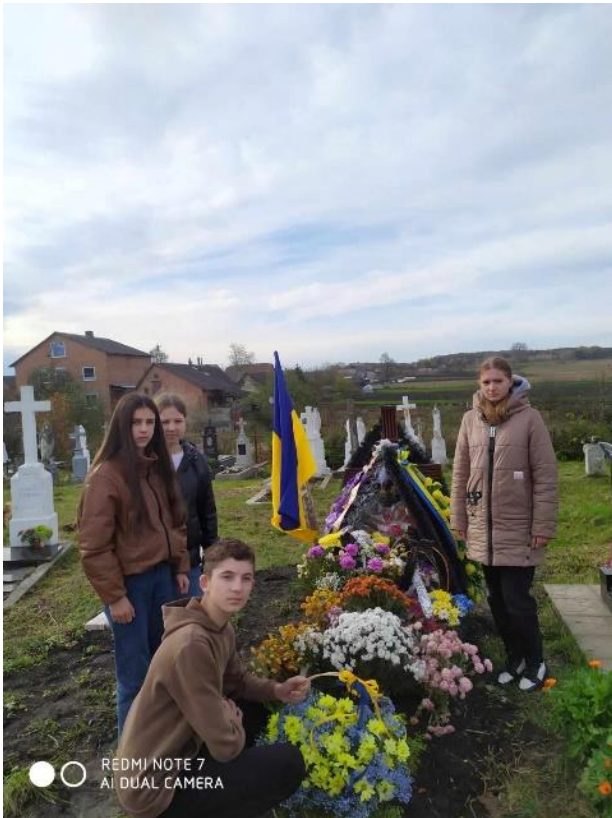

-Чи підтримували ви односельців-захисників, пані Світлано, передаючи посилки на передову? - запитання Олесі Красько.

-Люди допомагали чим могли, а діти писали листівки і малювали патріотичні малюнки, виготовляли символічні жовто-блакитні ангелики. Є такий спомин, що після отримання посилки була велика вдячність Ігоря односельцям: «Дякую! Ви знаєте, нікому не прийшло тільки мені. І всі хотіли особливо подивитися на дитячі подарунки, ангелики.»

Про всіх людей був хорошої думки, всіх любив і бажав добра. Любив життя, боровся за нього, працював до останку. Однак важке онкологічне захворювання здолало його. Дочка Роксолана та родина в останні дні були біля батька,

турбувалися і доглядали його.

Помер Казьмірчук Ігор Зіновійович 26 жовтня 2023 року, похований у рідному селі Бояничі. Квіти на могилах наших захисників говорять про велику і безмежну вдячність від тих кому вони дарували мир, спокій і чисте небо.

Зі слів доньки Роксолани: «Тато у повсякденному житті демонстрував мудре розуміння правдивих цінностей, доброту, відданість Україні. Дякуємо Тобі! Пам'ятаємо Тебе! Любимо і сумуємо! Слава та вічна пам'ять! »

Пам'ять про героїв живе вічно. Проходять роки, але люди згадують їх добрим словом, передають славу історію своїм нащадкам. І допоки народ пам'ятає своїх героїв, допоки він і є народом...

Участь у регіонально історико-краєзнавчій акції «Славетні сини Сокальщини! Герої не вмирають» **Народжені, щоб жити Вічно!** взяли вчителі та учні Забузької ЗШ І-ІІІ ступенів, Червоноградського району, Львівської області: Галина Венгрин, Наталія Євтушко (вчителі), Уляна Яців, Олеся Красько, Микола Скрипець, Юлія Кулак.

Літературний редактор – Ткачук Андрій Степанович